

Rumunsko - pozri *jantár, gagát; Bukurešť, Temešvár*

<http://www.yvettefrance.com/Photos-du-monde/A1/Roumanie.htm>

rubáška - ruská košeľa voľne cez pás, stiahnutá opaskom; pozri *rubáš; odev; móda*

runa simi - jednotný jazyk *Inkov*; porovnaj *runy*

Rundbogenstil/arkádový štýl - nemecký *historizmus* s byzantskými, ranorenesančnými a renesančnými prvkami; na počiatku stál Karl Fridrich Schinkel, L.Persius; smer rozšírený najmä v Mníchove (F.v.Gärner, F.Bürklein), Karlsruhe (H.Hübsch, F.Eisenlohr), Hannoveru (C.W.Hase), Stuttgartu (P.Bonatz); pozri *architektúra nemecká*

Koch v súvislosti s heslom *historizmus*: nemecký variant *novorománskeho štýlu*, ktorý vychádza z tvorby Schinkela a opiera sa o byzantské, taliansko-románske a taliansko-renesančné vzory (Sakrow u Postupimu, Heilandskirche - kostol božského Spasiteľa 1841-44, arch. L. Persius; koncom 19.st. bol postavený rad novorománskych kostolov a železničných staníc

<http://en.wikipedia.org/wiki/Rundbogenstil>

http://pl.wikipedia.org/wiki/Styl_arkadowy

rúno - pozri *väzba gubová*

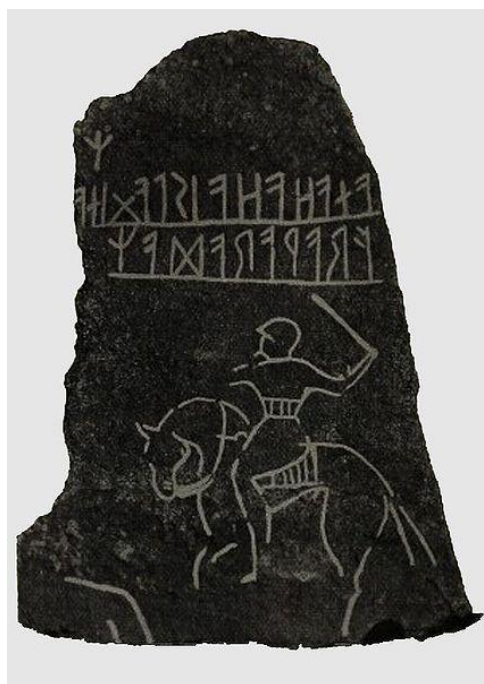
rúno Gideonovo - pozri *Gideón*

rúno zlaté - *zlaté rúno*

runové kamene - kamene popísané *runami*, zhotovené na pamiatku *mŕtvych* a na odovzdávanie správ o zásluhách škandinávskych vládcov

www v súvislosti s heslom *tzv. stenkvitský runový kameň*: tradícia runových kameňov začína v 4.st. a pretrváva do 12.st.; väčšina runových kameňov v *Škandinávii* pochádza z *vikinských* čias; pre runový text na nich sú typické zakončenia s hadími alebo zvieracími hlavami pozerajúcimi zhora nadol; *Thorovo kladivo* sa nachádza na niektorých pamätných runových kameňoch v Dánsku a Švédsku, snáď ako pohanská reakcia na používanie kresťanských *křížov*; pozri *Snoldelev kameň*

http://cs.wikipedia.org/wiki/Runov%C3%BD_k%C3%A1men

Runový kámen známy ako U 240 pri švédskom Lingsbergu

Runový kámen známy ako U 877 v blízkosti Möjebro v regióne Uppland, Švédsko (5.st.)

runový kameň stenkvitský - tzv. *stenkvitský runový kameň*

runový kameň Snoldelev - *Snoldelev kameň*

runy - slovo runa znamená „tajomstvo“; odvodené od slova raunen – „šepkať“

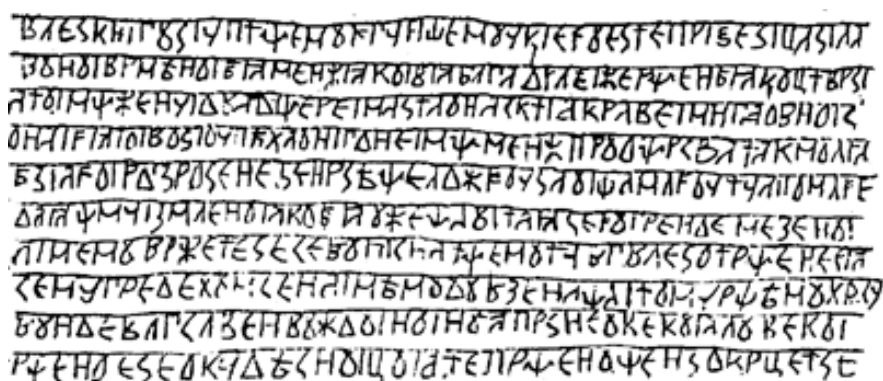
-*lity* starogermánskeho písma zo staršieho stredoveku (odvodené z *etruského písma*), spočiatku vo forme magických znakov písaných na runových kameňoch (2.-4.st., tzv. *mocné runy*; 24 písmových znakov), ktoré nemali platnosť hlások a neslúžili na dorozumievanie a bežné písanie, ale na zaklínanie a *náboženskej mágiu* (pozri *brakeát škandinávsky/nordický*); runy rozšírené v Dánsku a Škandinávii (najdlhší vo Švédskom Östergötlande); písmo pre písanie správ až od 9.-10.st., hoci ani vtedy neslúžili na bežné dorozumievanie; pozri *Germáni*; *Kalevala*; *runa simi*; *Velesova kniha*; *Thor (Vlčková)*; *Teiwaz*

<https://cs.wikipedia.org/wiki/Runy>

<http://znamenia.tym.sk/symboly.php>

„Kiež Thorr posvätil“ (runy na Veland Runestone vo Švédsku)

Velesova kniha s runovým písmom na bukových doštičkách

1	A	I	IJ	R	R
B	B	Y	K	S	S
U	C	L	L	T	T
1	D	M	M	UVW	UVW
1	E	N	N	X	X
Y	F	O	O	Y	Y
Y	G	P	P	Z	Z
*	H	Q	Q	Æ	Æ

runová abeceda

⚡ Fehu (f)	⚡ Haḡalaz (h)	⚡ Teiwaz (t)
⚡ Uruz (u)	⚡ Nauthiz (n)	⚡ Berkana (b)
⚡ Thurisaz (th)	⚡ Isa (i)	⚡ Ehwaz (e)
⚡ Ansuz (a)	⚡ Jera (j,y)	⚡ Mannaz (m)
⚡ Raido (r)	⚡ Eihwaz (e)	⚡ Laḡuz (l)
⚡ Kenaz (k)	⚡ Perthro (p)	⚡ Inguz (ng)
⚡ Gebo (g)	⚡ Alḡiz (z)	⚡ Othila (o)
⚡ Wunjo (w,v)	⚡ Sowulo (s)	⚡ Daḡaz (d)

Baleka: *protiatómový symbol* je vo svojej obrazovej podobe obráteným runovým znakom pre *život*

tzv. **runy mocné** - runy z 2.-4.st.; posvätné písmo starých *Germanov*

sv. **Rupert Salzburgský** - (†710); uctievaný ako katolícky svätec; svojho času dobrodinec prostého ľudu vo svojej diecéze; pozri *kresťanskí svätci*

http://cs.wikipedia.org/wiki/Rupert_Salzburgský

https://www.google.sk/search?q=sv.+Rupert&espv=210&es_sm=93&tbm=isch&imgil=akEgkYpfIXjg9M%253A%253Bhttps%253A%252F%252Fencrypted-tbn0.gstatic.com%252Fimages%253Fq%253Dtbn%253AAND9GcRX_muG2A7HaFK0aNMPeF7zMgQcDixJ5PvWh6WYcNi7qaLoC3iL%253B203%253B480%253BCxjLC-xZ3WreIM%253Bhttp%25253A%25252F%25252Fwww.donbosko.si%25252Fsentrupert%25252Fnode%25252F17210&source=iu&usg=__uWnQGr5kOjoIVPbUjz6G4rqbcqg%3D&sa=X&ei=IoEfU5quJZPG7Aaf1oCoCQ&ved=0CFIQ9QEwBg#facrc=_&imgdii=_&imgrc=akEgkYpfIXjg9M%253A%253BCxjLC-xZ3WreIM%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.donbosko.si%252Fsentrupert%252Fsites%252Fdefault%252Ffiles%252Fimages%252Fzupnija%252Fsentrupert_sv_Rupert.jpg%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.donbosko.si%252Fsentrupert%252Fnode%252F17210%3B203%3B480

R. Szyszkowitz: Sv. Rupert (vitraž kostola sv. Ruperta, Hohenrain, Švajčiarsko, 20.st.)

Rupprecht Friedrich Karl - (†1831); nemecký maliar, rytec a kresliar; pozri *nemeckí rytci*

http://de.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Karl_Rupprecht

https://www.google.sk/search?q=Friedrich+Karl+Rupprecht&espv=210&es_sm=93&tbm=isch&imgil=J9gAu2guw7CN_M%253A%253Bhttps%253A%252F%252Fencrypted-tbn0.gstatic.com%252Fimages%253Fq%253Dtbn%253AAND9GcRX_muG2A7HaFK0aNMPeF7zMgQcDixJ5PvWh6WYcNi7qaLoC3iL%253B203%253B480%253BCxjLC-xZ3WreIM%253Bhttp%25253A%25252F%25252Fwww.donbosko.si%25252Fsentrupert%25252Fnode%25252F17210&source=iu&usg=__uWnQGr5kOjoIVPbUjz6G4rqbcqg%3D&sa=X&ei=IoEfU5quJZPG7Aaf1oCoCQ&ved=0CFIQ9QEwBg#facrc=_&imgdii=_&imgrc=akEgkYpfIXjg9M%253A%253BCxjLC-xZ3WreIM%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.donbosko.si%252Fsentrupert%252Fsites%252Fdefault%252Ffiles%252Fimages%252Fzupnija%252Fsentrupert_sv_Rupert.jpg%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.donbosko.si%252Fsentrupert%252Fnode%252F17210%3B203%3B480

tbn0.gstatic.com%252Fimages%253Fq%253Dtn%253AANd9GcTQJI85ojilj9ocDcOZ7h5FIzV7ziN2JI3b-ExIA9ZikrrqaboA%253B1200%253B734%253BfO3sKXv-nsx09M%253Bhttp%25253A%25252F%25252Fwww.staatsbibliothek-bamberg.de%25252Findex.php%25253Fid%2525253D1490%25252526type%2525253D97&source=iu&usg=__ze7g4ocfxjqscjCsX7M3dOHT_Bg%3D&sa=X&ei=kq8FU428C4WqhQfJuIDYAg&ved=0CFkQ9QEwCA&biw=1854&bih=958#facrc=&imgdii=&imgrc=J9gAu2guw7CN_M%253A%3BfO3sKXv-nsx09M%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.staatsbibliothek-bamberg.de%252Ftypo3temp%252Fpics%252Ff6ebbfdfcb.jpg%3Bhttp%253A%252F%252Fwww.staatsbibliothek-bamberg.de%252Findex.php%253Fid%253D1490%2526type%253D97%3B1200%3B734

F. K. Rupprecht: Bambereská katedrála a Starý palác (1819)

Rus - www: Názov „Rusko“ (Russia) pochádza z iného slova, „Russea“, ktoré obratom pochádza z ešte staršieho názvu, „Russenia“ / „Rassenia“; Russenia bola jedna časť Slovansko-Árijské Védické Ríše a rozkládala sa na území západne od Rípejských hor (Ural)

www: Russenia (Rassenia) bola oblasť, kde sa usadili potomci Veľkej Rasy (rusky - Sviata Rasa), myšleno dobrovoľné „osadníky“ pochádzajúce z iných planet, ktorí boli prví civilizáci na tejto zemi. Postupom doby sa tento názov pretransformoval ve zkráteninu „Rus“. pojem RASA ve smyslu *Véd* nemá nič spoločného s dnešným významom; Zkratka RASA pochádza ze zkrátení frázy „Rod Asů (ze) Strany Asů“, neboli „Rod Asů z Kraje Asů“. Z hľadiska Véd tedy nemajú žiadny význam pojmy ako bílá rasa, žltá rasa apod. Také se v nich ani na jednom místě nenachází sousloví "Bílá Rasa". Pojem "Svatá Rasa" (rusky - Sviata Rasa), měl pro pisatele Véd význam, jež by se dal do dnešní řeči přeložit zhruba jako "Jasně/Moudře Rody Asů (ze Země Asů)". Termín Svatý (Sviaty) neznamenal Svatý v dnešním smyslu, ale význam byl podobný jasný / čistý / moudrý apod.; Slovansko-Árijská Ríše se rozkládala na území nynější Eurasie.

Země Svaté Rasy“ byla zemí Asů („bohů“ žijících na zemi) – reprezentantů vysoce rozvinutých civilizací. Zkratka RASA pochází ze zkrátení frázy „Rod Asů (ze) Strany Asů“, neboli „Rod Asů z Kraje Asů“. „Země Svaté Rasy“ se skládala ze čtyř klanů: d'Árjové, ch'Árjové, Rasénové a Svjatorusi. ostatními, známé v Evropě ještě v 18. století, byl název Velká Tartarie (Tartaria Magna

/ Great Tartary)4. Podle prvního vydání britské Encyclopedia Britannica, vydané v roce 1771, to byla největší země/říše na světě. Čtenář, který by si dal tu práci a získal přístup k prvnímu vydání z roku 1771, by tam tuto informaci našel, jakož i mnoho dalších informací o této zemi. V pozdějších vydáních však někdo záhadně tyto informace „opomněl“ zahrnout do vydání. Tato říše byla říše Slovanů, kteří se sami nazývali Rusové. Ale žilo zde také mnoho lidí různých jiných národností, kteří měli stejná práva jako hlavní část obyvatel. Název „Tartarie“ nemá nic společného s dnešním pojmem „Tataři“, označující turkický kmen. Když se přichozí ptali místních obyvatel, kdo jsou, slyšeli odpověď - „Jsme děti Tarcha a Tary“5 - bratra a sestry, kteří, podle přesvědčení tehdejších Slovanů, byly patrony a strážci Ruska. Toto přesvědčení se nevzalo „odnikud“. Lidé přišli na zemi skrze tzv. hvězdné brány zhruba před 40.000 lety. Mezi hvězdnými poutníky byla i malá skupina vysoce pokročilých humanoidních bytostí, velmi podobných člověku, kteří zformovali něco jako kastu učitelů a byli ostatními nazýváni Ury (Urs). Urové7 měli Velká Tartarie (Tartaria Magna) byla nejstarším státním útvarem bílých lidí na asijské části Eurasie. Předkové pozemských lidí přišli na naši planetu z různých hvězdných systémů: Velké Rasy (bílá), Velkého Draka (žlutá), Ohnivého Hada (červená) a Ponurého vřesoviště? (Gloomy Heath) (černá). Bohyně Tara byla ochránkyní přírody, a její starší bratr Tarch (také Daždbog / Dazdbog) byl strážce Vědění. Hvězdné brány jsou komplexy, jež používají gravitační a prostorové zakřivení, nebo také torzní systémy, které jsou používány na dopravu mezi různými planetami. Urové jsou zástupci planety Urai, slovo „ur“ znamená obyvatelné nebo úrodné území.

83

nicméně, jedná se pouze o „postrčení“, vytvoření podmínek vhodných pro rozvoj, nikdo za jedince jeho práci neudělá, tu musí každý realizovat sám.

Evoluční podmínky nastávající na úsvitu Dne Svaroga, vhodné pro pozitivní evoluci, dovolují člověku realizovat se a manifestovat své schopnosti v plném rozsahu, a usnadňují rozvoj směrem nahoru na maximální míru. Avšak, opět jenom usnadňují, avšak nikoliv nahrazují či zaručují. Evoluční vývoj je nemožný bez sebe disciplíny, síly vůle a ovládnutí svých instinktů.

Jestliže jedinec najde dostatek sil pro tyto vlastnosti, poté, za předpokladu správné cesty vývoje, může dosáhnout evolučního stupně Tvůrce (z pohledu evoluce, nikoliv z pohledu současných náboženství). Nikoliv náhodou naši předkové označovali nejvyšší úspěchy – tvorba, výtvar, kreace. Pouze Tvůrce, člověk, člověk, který dosáhne kompletní realizace skrze osvětlení vědění, a aplikujíc toto vědění, může tvořit.

Úsvit, či ráno Dne Svaroga je evoluční akcelerační, katalyzátor, jež s postupujícím časem slábne, až se jeho vliv omezí na minimum, či se úplně vytratí s blížícím se „večerem“ Dne Svaroga; jelikož převaha E-hmoty, se tímto vývojem rychle ztrácí, až opět nastane neutrální / rovnovážný stav.

Pokud vezmeme v úvahu, co bylo řečeno o podstatě Dne a Noci Svaroga, můžeme lehce pochopit úsilí, které Bílí Hierarchové vynaložili instalaci Zdroje Síly do nitra Midgard-Země. Naneštěstí, před poslední, a zatím nejtemnější Nocí Svaroga, která trvala na Midgard-Zemi po dobu sedmi kruhů života (1008 let – od roku 6496 (988) do roku 7504 (1995-1996)), se Parazitům podařilo pozitivní působení Zdroje zablokovat; Noc Svaroga tak po tuto dobu zakryla Midgard-Zemi krvavým závojem...

Tentokrát se Temné frakci podařilo uzurpovat moc na této planetě téměř kompletně. Téměř. Naštěstí však nenašli čas dokončit své plány před koncem tohoto období, jak se jim podařilo na

84

mnoha jiných Planetách-Zemích. Světlé Síly vyvodili patřičné závěry a změnili svou taktiku a strategii...

Jak vidíme, pojmy Den a Noc Svaroga kompletně opustili mytologické území, a staly velmi reálnými přírodními úkazy. Jsou takovým „plynovým“ a „brzdovým“ pedálem evoluce života ve vesmíru. Alespoň v našem vesmíru, tvořeném sedmi primárními hmotami.

V jiných vesmírech, tvořených jiným počtem hmot, se tyto úkazy vyskytují také, avšak mají svá specifika závisující na tom, jaký počet a druh primárních hmot tvoří daným vesmír.

Pojďme se nyní blíže podívat na poslední Noc Svaroga, která nastala na naší Midgard-Zemi. Jak bylo řečeno, obdobím byl čas mezi roky 6496 (988) a 7504 (1995-6). Zaměříme se nyní na události, které se odehrály na začátku, nebo těsně před jejím začátkem.

Nejprve zaměříme svou pozornost na území Rusů, alespoň tam, kde se dochovaly historické záznamy.

Začneme soumrakem. V polovině 9. století n.l., přímý potomek Kyje, princ – bojovník (Varangian / Varjag) Oskold, společně se svým bratrem Direm, uzurpovali moc v Kyjevské Rusi, navzdory prastarým tradicím. Podle těchto tradic byl princ – panovník volen uznávanými „muži“, vždy na období osmi let. Někdy mohl zůstat po více těchto období, jestliže se jako panovník nadmíru osvědčil, někdy se dokonce stávalo, že funkci držela konkrétní osoba doživotně, avšak tato nikdy nebyla dědičná.

Existoval vůdce pro období míru – kníže (kniaz / kagan), a vůdce pro období války – chán (khan). Během období míru, měl civilní vůdce větší pravomoci, než vojenský vůdce, naopak během války to byl vojenský vůdce, kteří řídil zemi. Vůdcem – chánem byl většinou zvolen prominentní člen profesionální kasty válečníků - varangianů.

Po převzetí moci v Kyjevě se Oskold nechal titulovat „khagan“, tedy slovem označující spojením dvou větví moci do jedné osoby – vojenský vůdce khan a civilní vůdce kagan (kha-(n) – (ka)-gan).

85

Toto označení zjevně indikuje, že vojenská složka (khan) byla předržena civilní.

Podle dochovaných informací, Oskold byl velmi významná osoba své doby: talentovaný válečník a státník. Podnikl několik vojenských kampaní proti Římu, povětšinou úspěšných, a Cařihrad v té době platil „desátky“ Kyjevu. Během jeho posledního tažení na Cařihrad, v roce 866, Oskold oblehl městské zdi s 360 loďmi a kavalerií.

Při podpisu mírové smlouvy mu bylo nabídnuto přestoupení na tzv. „Řecké náboženství“, také nazývané kult Dionýsa (které se později, ve 12. století, začne nazývat křesťanstvím), ale Oskold s odpovědí na tuto nabídku nijak nespěchal. Podle legendy, jakmile nabídku odmítl, oslepl. Patriarcha církve mu nato oznámil, že pokud se chce uzdravit, musí okamžitě přestoupit na jejich víru a být pokřtěn.

Tento spěch s okamžitým přechodem na novou víru je přinejmenším velmi podivný. Oskoldovo okamžité navrácení zraku po křtu římským patriarchou také vyvolává podezření, jelikož bylo velmi v zájmu Římanů.

Nabídka nutnosti okamžitého pokřtění, s výhrůzkou že jinak se zrak nikdy nevrátí, si žádá bližšího prozkoumání. Kupodivu, Bůh ukázal svou moc právě ve „správný“ čas, tak, aby z toho mohli Římané vytěžit maximální potenciál. Jak vidno, „Boží požehnání“ se nedostane jen tak někomu, když Bůh jen před momentem dovolil, aby Oskold se svým vojskem Cařihrad dobyl, a neposkytl svým věrným „sluhům“ žádnou pomoc.

Někdo by mohl říct, že Bůh „odvrátil zrak“ od svých věrných, ale hned vzápětí změnil svůj názor. Komu toto vysvětlení dostačuje, „nechť ho pánbůh požehná“, jak by řekl kněz, ale podle mého názoru je v tomto případě je vysvětlení mnohem prozaičtější.

86

Římané, známi také jako Byzantinci v moderní „variantě“ historie, byli vždy velmi schopnými politiky bez skrupulí. Nezastavili

se před ničím, aby dosáhli svých cílů, držíc se zásady, že účel světi prostředky. Nadto byli také velmi schopnými výrobci jedů a travičů, jak o nich bylo známo. Byli jim také známy jedy, jež bylo velmi obtížné identifikovat.

Nejpravděpodobněji, Oskoldovi „noví přátelé“ mu nejdříve podali jed způsobující slepotu. Bez adekvátního protijedu by tento způsobil ztrátu zraku po zbytek života. Toto vysvětluje požadavek na okamžitý přechod na novou víru, bez něhož se uzdravení nikdy nedostaví.

Intrikáni, nejspíše po studiu Oskoldova charakteru, vědomě podnikli velmi riskantní krok, doufající, že budou mít štěstí a jejich trik „zabere“. K jejich velké radosti se tak skutečně stalo, a úspěšně obelhaný Oskold po návratu do Kyjeva zavrhl Védickou kulturu předků, a započal (v roce 6374 (866 n. l.)) násilné vnucování nové víry Rusům. Ve Velesově knize je Oskold vyobrazen jako temná postava, válečník přestoupivší na novou víru, tehdy nazývanou Kult Dionýsa. Volchvové o něm referují jako o temném bojovníkovi, nástroji Temné frakce – sociálních parazitů.

Nicméně, první pokus konvertovat Kyjevskou Rus na tzv. „Greek religion“ (kult Dionýsa), se potkal s neúspěchem. Temné frakci se skrze Oskolda tehdy nepodařilo uvrhnout obyvatele Kyjevské Rusi do duchovního otroctví jim cizího náboženství, ještě naplno nepropukla Noc Svaroga.

V roce 6390 (882 n. l.) se princové Oleg a Igor, kteří přišli ze severu s ozbrojenými silami, dostali do Kyjeva. Oleg zajal Oskolda Isti a popravil ho. S Oskoldovou smrtí se rozšiřování kultu Dionýsa na Kyjevské Rusi dočasně zastavilo. Nikdo ale nepronásledoval ty, jež na tuto víru už přestoupili, naši předkové zastávali přesvědčení, že každý má právo zvolit si svou víru / světonázor svobodně.

87

Na tuto tolerance našich předků k přesvědčení jiných lidí tito však velmi brzy „odpověděli“, a přineslo to spoustu krve a násilí. Po Oskoldově smrti se vlády ujal mladý Igor, Oleg nějakou dobu vládl v jeho zastoupení, jako regent, později bude tento nazván „prorok Oleg“, což značí o jeho védickém vnímání světa. Pravděpodobně Oleg byl velchv – bojovník, ale to by bylo na jiný příběh..

Zdálo by se, když Oleg a Igor získali trůn v Kyjevě, zastavili tak pronikání vlivu Temné frakce na Kyjevskou Rus. Následující události toto bohužel nepotvrdili. Oleg usadil mladého Igora, syna

Ryrika, na kyjevský trůn, porušujíc takto prastaré tradice o volbě chána a kagana / knížete na 8 let. Tímto, první krok k dědičnosti trůnu a absolutní moci byl vykonán. Byl to první, nikoliv však poslední, krok, který se odchyloval od tisíciletých tradic, jež efektivně zabraňovali proniknutí vlivu Temné frakce na do společnosti a sociálního systému Slovanů-Árjů. Princ Igor učinil druhý krok směrem k propasti prohlášením trůnu za dědičný.

Většina pravděpodobně zná krásnou legendu o princezně Olze, která se pomstila Drevljanům za smrt jejího manžela, prince Igora. Podle legendy, nakázala vypustit zpět domů tažné ptáky, jimž uvázala k nohám hořící slámu, a tito tak způsobili vypálení města Drevljanů. Nicméně, téměř nikdo neví, proč Drevljané jejího manžela, prince Igora, zabili.

Zemřel kvůli své přemrštěné touze po moci a kvůli pokusu porušit tisícileté tradice, podle nichž kníže vybíral mezi občany desátek na provoz ozbrojených sil. Igor se rozhodl tuto daň vybrat 2x po sobě, což Drevljané rozlítlo a tito na něj zorganizovali atentát. Po jeho smrti, jeho třetí syn Svatoslav usedl na kyjevský trůn, v roce 6453 (945 n. l.). Velký kníže Svatoslav byl bojovník světla, byl to on, kdo podnikl výpravu proti judejskému parazitickému

státu Chazarii, v roce 6472 (964 n. l.). Počátek Noci Svaroga, Chazarie nebo také Chazarský Chanát (Khazar Khaganate) byl mocný stát pod kontrolou Temné frakce, jehož metastázy ve formě kupeckých osad / center pronikly do mnoha států tehdejší Evropy,

88

středního východu a ázie. Jestliže by tomuto státu bylo dovoleno existovat dále, bylo by těžké dohlédnout všech důsledků, které by to mělo pro svět, a obzvláště pro Slované a Rusy.

Díky Svatoslavovi, Temné frakci se nepodařilo kompletně ovládnout celou ruskou zem už na začátku Noci Svaroga, jak to měla v plánu. Nebýt jeho akcí, nástroje temné frakce, Izraelité, by měli reálnou šanci usurpovat moc v zemích Rusů skoro o tisíc let dříve, než se tomu stalo – toto se jim podařilo teprve v roce 7425 (1917 n. l.).

Bužžel, po zničení Chazarie, Svatoslav dovolil, aby se „liška dostala do kurníku“. Jeho matka, kněžna Olga, konvertovala na „Řecké náboženství“ / kult Dionýsa a sverepě nenáviděla vlastního syna za to, čím byl a co učinil pro ochranu Kyjevské Rusi.

Kompletně kontrolována temnou frakcí, která se horentně snažila zabránit Svatoslavovým synům pokračovat ve šlépějích jejich otce, Olga nabídla Svatoslavovi chazarskou židovskou ženu, která pro tyto účely adoptovala tuto novou víru (kult Dionýsa byla víra, která se, až na jména velmi, málo lišila od pozdějšího křesťanství, v němž se transformovala ve 12. století). Je to jedna z tradičních a velmi efektivních metod uchopení moci, již židé / izraelité používali - tzv. institut židovských snoubenek. Chazarský Chanát byl ovládnut v sedmém století n. l. přesně touto metodou, nicméně, to je jiná his-TOR-ie.

Kněžna Olga „nabídla“ Svatoslavovi její komornou, důvěrnici, jako konkubínu. Malka, což bylo její jméno, které v Hebrejštině znamená „Vládkyně“, byl dcerou rabína Malika („Vládce“) z Ruského města Ljubič, poblíž Černigova. Téměř všichni židovští rabíni pocházejí z kmene Levitů, „vládnoucího“ kmene Izraelitů. Obvykle, židovské „snoubenky“ byly na svou misi důkladně připravovány.

Ovládaly tzv. Černou Tantru, metodu ovlivňování a ovládání mužů za pomoci sexuálních praktik. Takováto židovská „snoubenka“ většinou velmi lehce ovládla muže, po detailním

89

studiu i těch nejmenších detailů jeho těla. Takovýto muž se pak změnil v „zombii“, bezduchou ovládanou loutku.

Celá tato situace je velmi podivná: Svatoslavova matka, Olga, „nabídla“ svému synovi svou důvěrnici Malku, jako konkubínu, sexuální „hračku“, perfektně vědic, kdo Malka je a jaké síly reprezentuje. Velmi „zajímavá“ péče matky o sexuální život syna, který, kromě toho, již měl legální manželku! Toto velmi jasně ukazuje, že Olga byla zřejmě kompletně pod vlivem Parazitů, neboť cizoložství bylo smrtelným hříchem i podle její nové „víry“. Z tohoto pohledu tedy tyto skutky kněžny Olgy vypadají přinejmenším velice podivně.

Malka se tedy stala Svatoslavovou konkubínou. Ten však byl odmala vychováván jako válečník, a tak nepodleh „péči“ Malky, s čímž Parazité počítali. Ti však měli v záloze náhradní plán, jež začali neprodleně implementovat.

Nebudeme zde polemizovat, zda Vladimír byl, či nebyl Svatoslavovým synem, podle všech židovských zákonů však byl židem (židé rozeznávají rodovou linii po matce, tj. kdokoli má za matku židovku, je také žid. Navíc Vladimírovi se nepochybně dostalo i „správné“ výchovy ze strany Malky, jedině tak si lze vysvětlit jeho následující skutky). Přijmutí syna Malky jako vlastního byla ve skutečnosti asi jediná závažná Svatoslavova chyba, jež však

následně vedla ke smrti jeho, i obou jeho právoplatných synů Olega (977) a Jaropolka (980), kteří byli zabiti i se svými manželkami a rodinami z rozkazu Nogorodského prince Vladimíra, syna Malky.

Poté co Vladimír uzurpoval kyjevský trůn a stal se Velkoknížetem Kyjevským (980 n. l.), začal uskutečňovat plán Temné frakce. Z ničeho nic, začaly se v Kyjevě, Novgorodu a dalších městech objevovat sochy a modly Peruna, Daždboga, Striboga, Khora, bohyně Makoš a dalších, což bylo velice podivné. Kyjevská Rus byl stát s tisíciletými Védickými tradicemi a světonázorem. Tito Bohové byli všeobecně každému velmi dobře známi, a od nepa90 měti chování ve velké vážnosti naskrz slovanskými, potažmo ruskými zeměmi. Vypadá to jako absurdita, avšak jen na první pohled (tehdejší Slované/árjové zásadně nestavěli modly svým „bohům“, i když o nich měli velmi detailní představu a chovali je v úctě. Avšak představuje to hodně odlišnou podobu od dnešní konceptu Boha, jak bylo řečeno dříve.). Ukazuje se, že to byla dobře promyšlená provokace ze strany Vladimíra. Snažil se „navevek“ posílit Védický světonázor a víru, Vladimír nařídil činit krvavé zvířecí a poté i lidské oběti těmto modlám. Věc se má tak, že rituální krvavé oběti bohům jsou „vynálezem“ kultu Kali-Ma, kultu Černé Matky, jež později migroval do Judaismu, zatímco Slované-Árjové nikdy za celá tisíciletí krvavé oběti nepraktikovali. Fakt, že Vladimír vynutil tyto krvavé oběti na Kyjevské Rusi je odraženo dokonce i v dobových kronikách, které byly psány mnichy nového náboženství, a které se snažili ukázat jeho skutky a skutky „církve“ na Kyjevské Rusi v co nejlepším světle.

Je celkem pravděpodobné, že oni volchvové – herci, kteří prováděli tyto krvavé oběti, byli najatí lidé Vladimíra. Po splnění svého účelu (zachytit v his-TOR-ii, jací tehdejší „pohané“ byli krvežízniví, že „dokonce“ praktikovali lidské oběti svým modlám), „Velkokníže Kyjevský“ Vladimír, žid, „zvolil“ svému lidu nové náboženství, kult Dionýsa. Nejprve se nechal sám pokřtít v Korsunu a poté začalo „křtění“ obyvatelů Kyjevské Rusi násilím, počínaje Kyjevem.

O tomto procesu „dobrovolného“ přestoupení na novou víru se již můžeme dočíst v dobových kronikách (psaných kněžími toho náboženství), které, ze zřejmých důvodů, vynechávají nepříjemné „detaily“ snažil se tak celou událost popsat v co nejlepším světle. Na pokřtění Novgorodu Vladimír poslal oddíl jeho ozbrojenců vedený jeho strýcem Dobrynjou. Když Dobrynja dorazil do Novgorodu, podpálil několik domů a pohrozil spálením celého města. Teprve poté se jeho obyvatelé nechali „dobrovolně“ pokřtít.

91

Je zajímavé, že dobovým kronikám nějak uniká takový „detail“, jako kolik lidí bylo zabito během „dobrovolné“ konverze ke křesťanství / kultu Dionýsa. Bylo celkem pravidlem, že často se lidé „pokřtění před hlavní pistolí“ opět velice rychle vrátili k jejich rodovým hodnotám, jakmile ozbrojenci byli z dohledu. Co se kroniky snaží ukrýt před světem? Pouze „malý detail“, to, že během dvanácti let násilné „konverze“ Kyjevské Rusi na cizáckou víru, protivící-se tehdejšími obyvatelům a v příkrém rozporu s tisíciletou védickou tradicí, bylo zabito 9 milionů lidí, kteří se odmítli zřeknout víry svých předků – populace na Kyjevské Rusi čítala před počátkem „pokřesťanství“ 12 milionů.

Jak se ukazuje, druhý pokus o „pokřesťanství“ Kyjevské Rusi provedený „Svatým“ Vladimírem v roce 988 n. l. (6496) byl kompletně úspěšný. Kult Dionýsa se stal na Kyjevské Rusi státním náboženstvím. A ačkoliv proces vnucování víry cizáků obyvatelům

Kyjevské Rusi probíhal s proměnným úspěchem až do konce 11. století, byl již nastartován.

Velmi podivná shoda „náhoda“, nezdá se Vám? Uzurpování kyjevského trůnu lstí, proces duchovního „zotročení“ tehdejších

Rusů a přijetí kultu Dionýsa (křesťanství) za státní náboženství na Kyjevské Rusi se přesně kryje se začátkem poslední Noci Svaroga (6496 – 7504). Nicméně, tyto události, ačkoliv poměrně tragické, jsou pořád celkem ničím, v porovnání s tím, co se mělo odehrát v Rusku v období ke konci Noci Svaroga, ve 20. století...

© Nicolai Levashov, May 12, 2006. Překlad Hox.

92

Poznámky:

Kalendář Slovanů-Árjů: rok se skládal ze tří ročních období (podzim, zima a jaro). 16 let tvořilo Kruh Let. 9 kruhů let tvořilo Kruh Života (144 let)

Svarog: v mytologii našich předků je Svarog bůh/patron Vyrije/Irije (slovansko/árijský ráj, zaslíbená země), města Asgardu (Asgard Irijský, „město bohů“) a souhvězdí malé a velké medvědice v Kruhu Svaroga (slovanský „zodiak“). Přebývá ve Svarze (Svarga – nebe). Původ jména Svarog je ve staroslovanském slově svar – zářivý, jasný, čistý. Symbol Svaroga je Kolovrat – Swastika (tento symbol reprezentuje také naši galaxii)

Nij: v slovansko-árijské mytologii je Nij patron/bůh moří a oceánů, patron navigace a rybaření, a patron kmene Antů (kteří budou později řeky nazváni Atlantáné), a patron země Antů -

Antlanie (Atlantida). Je také bůh-patron Nij-Země (planeta Neptun)

Pozn. hox: jak je vidět, tento článek se zabývá poměrně závažnými tématy, já bych dodal několik zajímavostí v kontextu. Všichni zřejmě znají legendy o „největší říši kterou kdy země spatřila“, říši Čingis-chána. Jak se ukazuje, žádné „tatarské hordy“ mongolů, v tom smyslu, jak se nám snaží podat oficiální verze historie, nikdy neexistovaly, jedná se o pokus ukrýt před světem fakta o existenci rozlehlého slovanského státního útvaru na území Sibíře, Državy. Tento státní útvar jehož hlavní město bylo Asgard Irijský (zničen 1530 n.l., dnešní Omsk), byl v průběhu času znám pod mnoha různými jmény, například Velká Tartarie (Great Tartary). Odtud tedy „tataři“. Jméno Tartarie vzniklo tak, že když se cizinci místních obyvatel ptali, kdo jsou, odpovídali – jsme děti Tarcha a Tary, z čehož vzniklo Tar-Taři, Tartaři. O tomto faktu lze i dnes najít řadu důkazů, například dobové mapy, nebo fakt, že ruská aristokratka Korsakovová byla v Evropě všeobecně známa jako „Venuše z Tartarie“. Ve skutečnosti, mongolové se velmi

93

divili, když k nim ve 30. letech dorazili bolševici a oznámili jim, že jejich předkové vytvořili říši pokrývající „půlku světa“... oni sami o této své „minulosti“ neměli ani ponětí :).

Druhá „zajímavost“ je existence velkého množství, tedy spíše, výhradně Slovansko-Árijská symboliky, v tzv. „římských vilách“, památkách po tom čemu se dnes říká Římská říše, a které jsou roztroušeny po celé Evropě, severní Africe i blízkém východě. Na toto téma je příprava samostatný článek, zatím lze informace nalézt v originálním znění: "Římské vily - svědectví navěky" [EN].

Více zde: <http://leva-net.webnode.cz/products/posledni-noc-svarogadokonceni-/>

pozri *Kyjevská Rus*

<https://en.wikipedia.org/wiki/Varangians> (objav Rusi a ilustrácie)

http://en.wikipedia.org/wiki/Rus'_people

[http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D1%83%D1%81%D1%8C_\(%D0%BD%D0%B0%D1%80%D0%BE%D0%B4\)](http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D1%83%D1%81%D1%8C_(%D0%BD%D0%B0%D1%80%D0%BE%D0%B4))

<https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D1%82%D0%B5%D0%B3%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%8F:%D0%A0%D1%83%D1%81%D1%8C>

Rus Podkarpatská - Podkarpatská Rus

Rus Kyjevská - Kyjevská Rus

Rus Svätá - Svätá Rus

Rusalka - v slovanskej mytológii sily vodného živlu a spomienok na *mŕtvych*, ktorí zomreli neprirodzenou smrťou (utopenci, nepokrstené deti apod.); vystupujú v podobe krásnych dievčat, *víl*; pozri *bohovia vodní, succubus*

Warrack-West: v slovanskej mytológii vodná *víla*, na ktorú sa premenilo utopené dievča; vo všeobecnosti sú rusalky severnejšie položených krajín menej prívetivé a dobré ako víly na juhu; svojimi kúzлами lákajú *pútnikov*, ktorí v ich náručí zomierajú

Wensleydalová v súvislosti s heslom *sirény*: siréna je príbuzná *harpye* a jej variantom by mohli byť slovanské rusalky, ktoré svojím krásnym spevom a tancom lákali mužov do hrobu

<http://en.wikipedia.org/wiki/Rusalka>

I. N. Kramskoj: Morské panny

W. Pruszkowski: Rusalky

M. Antokolski: Rusalka (1900)

J. Lada: Rusalka (ilustrácia)

J. Mucha: Rusalka (nedatované)

Rusconi Camillo -

Náhrobok pápeža Gregora XIII. (bazilika sv. Petra v Ríme)

ruská architektúra - pozri *choromy, terem, povaluša, posad, sloboda, zakomara, lavra, ša'or, palata; kampanilla, kokošnik; detinec; chrám ruský, pravoslávna architektúra; triumfalis/štýl triumfalis, triumfálne umenie; cárska brána; pravoslávna architektúra*

https://en.wikipedia.org/wiki/Russian_architecture

https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D1%82%D0%B5%D0%B3%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%8F:%D0%90%D1%80%D1%85%D0%B8%D1%82%D0%B5%D0%BA%D1%82%D1%83%D1%80%D0%B0_%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%81%D0%B8%D0%B8

ruská história podľa obdobia -

http://en.wikipedia.org/wiki/Category:History_of_Russia_by_period

ruská kultúra - pozri *byliny, skoromoch, skazitel*

http://en.wikipedia.org/wiki/Category:Russian_traditions

https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D1%82%D0%B5%D0%B3%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%8F:%D0%9A%D1%83%D0%BB%D1%8C%D1%82%D1%83%D1%80%D0%B0_%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%81%D0%B8%D0%B8

ruská mytológia a povesti - pozri *Bujan, Bab Jaga, Kosteĵ, dedo Mráz, Alkonos, Ilja Muromec, Slávik-Lúpežník*

https://en.wikipedia.org/wiki/Category:Russian_mythology

ruská občianska vojna - pozri *Veľká októbrová revolúcia*

ruská ríša -

http://en.wikipedia.org/wiki/Category:Russian_Empire

ruská trojka - tiež iba trojka; typ starého ruského záprahu troch koní vedľa seba; porovnaj grécka *triga*

I. I. Golikov: Trojka s vlkami (puzdro na cigary, palechská miniatúra, 1924)

V. G. Perov: Trojka (1868)

B. Kustodiev: Palacinkový utorok – fašiangy (1919)

ruské ikony - jedna z národných škôl (ďalšie arménska a gruzínska) v rámci ortodoxnej cirkvi (Byzancia, Rusko, Grécko), reprezentovaná veľkými osobnosťami boli Rublev, predstaviteľ moskovskej školy (14.-15.st.), Ušakov (17.st.); pozri *ortodoxné ikony východné*; spas v silach, umilenie, Eleusa, Matka Božia Horiaci ker, Pokrov presvätej Bohorodičky; A. Rublev, Ušakov; basma, oklad, akvarelové pojidlo na báze medu, kleima;

https://en.wikipedia.org/wiki/Category:Russian_icons

https://en.wikipedia.org/wiki/Russian_icons

https://www.google.sk/search?q=basma+of+icon&espv=2&biw=1851&bih=995&tbm=isch&imgil=u8cYKU3ZIWO3M%253A%253B9mK0uY9fztHvM%253Bhttps%25253A%25252F%25252Fwww.liveauctioneers.com%25252Fitem%25252F17387538_russian-basma-icon-virgin-mary-crucified-christ&source=iu&pf=m&fir=u8cYKU3ZIWO3M%253A%252C9mK0uY9fztHvM%252C_&usg=_vrHzkdQO57McKeB4bnl4qu-c0-o%3D&ved=0CDUQyjdqFQoTCNLrudKOjckCFYM8Ggod7M8Csw&ei=JbFFVpLFLop5aOyfi5gL#imgcr=aetm8rRkT0L1PM%3A&usg=_vrHzkdQO57McKeB4bnl4qu-c0-o%3D

Ruský ikonopisec: Svätý Ján evanjelista (1800-1900)

ruské maliarstvo - pozri abramcevská kolónia, Búdettjania, Čerez, Ničevoki, Dviženije, Mir isskustva, Skupina OST, Peredvižnici, Prometheus, 41; ruskí maliari 19.st.; sorela; palechské miniatúry, F. A. Roubaud

ruské tradície -

http://en.wikipedia.org/wiki/Category:Russian_traditions

ruské umenie - umenie do Veľkej októbrovej revolúcie 1917 a nasledovne od rozpadu Sovietskeho zväzu približne v rokoch 1992/93 (pozri umenie sovietske); novgorodská škola, vladimírsko-suzdalská škola, byzantské umenie; ikona ruská, terem, kremel', detinec, Kremel'; tzv. ukrajinský barok; peredvižnici; primitívi 3, „triumfalís“; kleima; skazitel'; skoromoch; palechské miniatúry; ruské maliarstvo

[http://de.wikipedia.org/wiki/Kategorie:Kunst_\(Russland\)](http://de.wikipedia.org/wiki/Kategorie:Kunst_(Russland))

http://en.wikipedia.org/wiki/Category:Arts_in_Russia

http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%B0%D1%82%D0%B5%D0%B3%D0%BE%D1%80%D0%B8%D1%8F%D0%98%D1%81%D0%BA%D1%83%D1%81%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%BE_%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%81%D0%B8%D0%B8